

da denne, at vi ikke kan gaa med til at vedtage Lovforslaget, som det foreligger, og lægge det i Ministerens Haand at uddele disse personlige Tillæg. Vi mente egentlig, at vi, da vi havde Loven af 1923, som gav ganske betydeligt Tilskud til Pensionisterne, skulde være ude over denne Sag. Det var store Beløb, der blev stillet til Raadighed; saa vidt jeg husker, blev det opgjort til godt 13 Millioner yderligere Udgift for Statskassen, og af de foreliggende Tabeller viser det sig ogsaa, at det er store Forhøjelser, der har fundet Sted for disse Pensionister. For egentlige Pensionisters Vedkommende viser det sig, at det Tillæg, som blev givet efter Loven af 1923, gaar fra knap 100 pCt. op til 140 pCt., det er altsaa Tillæg til de Pensioner, de havde efter den oprindelige Ordning. For Enkernes Vedkommende er Tillæget noget større, nemlig fra knap 200 pCt. op til 400 pCt. i Forhold til den Pension, de havde efter de tidligere Love. Det beror naturligvis paa, at der blandt Enkerne er saa mange med smaa Pensioner og Understøttelser, som har faaet stor Nytte af Fastsættelsen af Pensionen til 500 Kr. som Minimum. Mange af dem har maaske kun haft en Pension eller Understøttelse paa 100 Kr. Men det er selvfølgelig ikke udelukket, at der endnu kan være adskillige Pensionister, som kan være daarligt stillede, og jeg kan derfor for mit Partis Vedkommende tilsige Støtte til, at dette Lovforslag faar en velvillig Behandling, for at vi om muligt kan finde en Maade, hvorpaa man kan komme disse daarligt stillede Pensionister til Hjælp. Jeg hørte, at Socialdemokraternes Ordfører vilde foreslaa Lovforslaget henvist til Lønningsudvalget, og vi kan da dér se, om der er Mulighed for, at man kan imødekomme dem, der har Førstekrav paa at blive imødekommet. Men saadan ret og slet at lægge det fuldstændig i Ministerens Haand at uddele disse personlige Tillæg op til maaske en eller flere Millioner Kroner om Aaret kan vi ikke give Tilslutning til.

Johannes Lou: Jeg kan ikke helt dele den ærede sidste Talers Glæde over Pensionisternes Alder som Bevis paa, at de ikke overanstreges, thi naar Embedsmænd i Almindelighed først afskediges med Pension i 70 Aars undertiden 65 Aars Alderen, og da disse Pensionister i mange Tilfælde er afskediget før 1913, og vi nu befinder os i 1924, finder jeg deri tilstrækkelig Forklaring paa, at der er saa mange over 70 Aar, ja endog over 80 Aar. Skulde jeg undre mig over noget, er det langt snarere det,

at Tallet paa dem under 70 er naaet saa højt op, som det er. Det er i Virkeligheden et Forhold, vi ogsaa senere maa tage Stilling til.

Grundlaget for Lovforslaget er jo det sikre, at hvor tilfreds man end har været baade med Pensionsloven af 1919 og med den Række af Pensionstillæg, man har givet senere, har der stadig fra Tingets Talerstol, ogsaa fra det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, lydt Røster for, at der endnu var nogle Pensionister, som det vilde være rimeligt for Samfundet at give en højere Understøttelse paa Grund af det Arbejde, de har udført. Derfor er vi ogsaa den højtærede Finansminister taknemmelig for, at han har fremsat dette Forslag, saaledes at Sagen endnu en Gang kan blive taget op til Drøftelse.

Det første, Finansministeren foretog sig, var jo at nedsætte en Kommission til at undersøge disse Forhold. Denne Kommissions Beretning har jeg gennemlæst med den allerstørste Interesse, og mine første Ord herom skal være en uforbeholden Tak for det betydelige, store og let overskuelige Arbejde, denne Kommission har skabt for, at vi bedre kan tilrettelægge Pensionerne. Et andet Forhold, jeg glæder mig over, er dette, at den nedsatte Kommission, i hvilken Pensionisterne jo har haft en Tillidsmand, nu ogsaa har stillet sig paa det Standpunkt, som alle Partier her paa Rigsdagen Gang paa Gang har understreget, at der ikke kan foreligge nogen pensionsretlig Begrundelse af Forhøjelser; det er udtalt baade af Lønningsudvalget og fra anden Side. Men herfra at gaa til at lade dette Lovforslag fremtræde som en ren Almisselov, efter hvilken en enkelt Mand i Finansministeriet skulde sidde og afgøre, hvorledes denne Milliongave skal fordeles, tror jeg dog ikke, man kan. Der er en Opgave, som Kommissionen efter min Mening har løst paa en ualmindelig tilfredsstillende Maade, en Opgave, som tidligere Ministre og tidligere Lønningsudvalg og Lønningskommissioner ikke har formaaet at løse, den nemlig, at faa de forskellige pensionerede Tjenestemænd ført ind i Rubrikkerne for de nuværende Tjenestemandsgupper. Det er en Mangel, der stadig har været paataalt, og det Arbejde, der her er gjort af den nedsatte Kommission, vil i allerhøjeste Grad lette os vort fremtidige Arbejde for Pensionisternes Sag. Endelig er Kommissionen — og det kan glæde os indenfor det konservative Folkeparti — kommet til det Resultat, at det ikke alene er Pensionisterne fra Tiden inden 1913, der